

Svmma Juris Canonici

Comprehensa Tribus Partibus In Qva Distincte Et Svccincte Explicantur,
quæ ad personas, negotia, & iudicia Ecclesiastica ex Canonum præscripto,
pertinent

Ivrisdictione Ecclesiasticâ, & Iudiciis

Strein, Johann

Coloniæ Agrippinæ, 1658

§. 8. De Apostolis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61847](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61847)

Denique hæc non sunt extendenda ad eos, qui propter absentiam, aut aliam causam ignorantiam laborant, nescientes diem ac momentum sententiæ latæ contra se, ut superius monui. *V. Barbosa in c. Quod ad consuetudinem hoc titulo.*

§. 8.

De Apostolis.

I. **A**postoli à Græcis vocantur missi Annuncii, præcursores, apud Demosthenem apparatus classium, & expeditiones, inuoluptati eo nomine afficiunt literas demissorias, quas iudex à quo appellatum est, ad iudicem appellationis transmittit, in testimonium & fidem appellationis factæ. *l. demissoria ff. de verb. significacione l. unica ff. de libellis dimissor. c. cordi hoc titulo in 6. Maranta par. 6. tit. de appellat. num. 215. Glo. in c. ut. v. perat. Non intelligas, inquit, de Apostolis Petro, & Paulo, sed de literis dimissorias.*

Addit deinde à speculatore quinque Apostolorum species numerari, conventionales, testimoniales, delatorios, refutatorios, & reverentiales.

Verum hodie non nisi tres in frequentiore usu sunt, demissoria, scilicet, reverentiales, & refutatoria. Demissoria sunt literæ ad iudicem appellationis directæ, quibus indicatur appellatio facta, & modus illius, reverentiales non propter causæ iustitiam, sed superioris iudicis reverentiam delatum esse appellationi significant, Refutatoria indicant appellationem non esse admittam, addita causa, cur admittam non sit. *l. finali §. in refutatoriis C. eod. l. penult.*

ff. de appellatione non recipienda l. quoniam iudices C. eod. Glossa in V. exhiberi c. cit. Cordi. Roder. como quarto titulo 27. cap. tertio numero 40. & sequentibus Tuschus conclusionem 427.

II. Pro Apostolis petendis, recipiendis, ac iudici ad quem exhibendis olim quinque dies constituti erant. *Paulus quintus sentent. titulo 24. c. ab eo 2. questione 6. intra quos dies de iure canonico instanter, ac sæpius saltem uno contexta petendi erant. Postmodum vero præscripti sunt 30. dies, intra quos prædicto modo peterentur. Id si intra præfatum tempus non fiat, deserta appellatio censetur. c. ab eo citato. Clement. quamvis hoc titulo l. iudicibus. 24. C. eod. l. un. ff. de lib. l. demissor. Si autem iudicis à quo culpa non expediantur Apostoli, adversus eum protestatio fieri potest *de Clem. quamvis. Quin etiam post elapsum tempus iudicem à quo apud iudicem appellationis propter negligentiam, vel malignitatem convenire licet. l. si appellationem 31. C. eod. Tuschus loco citato Brechier. in process. iudic. pagina 68. Tholosanus l. 30. Syntagmat. c. secundo numero. 28. & sequentibus. Practica Ferrar. in § forma appellat. pagin. 197. & seq.**

III. Prædictum tempus 30. dierum pro Apostolis petendis currit à die scientiæ, quo sententiam esse latam condénatus intellexit (nisi per procuratorem esset defensus) & à quo habuit potestatem appellandi; alioqui ignorantibus præcluderetur tempus petendi Apostolos, quibus tamen non est præclusum tempus appellandi.

Negue obstat *c. Ab eo. de appell. in 6. & Clem.* Quamvis eod. in quibus à die appellationis petendos apostolos esse intinuat, quia præsumitur unumquemque cogita damnationis sententiam in continenti appellare saltem viva voce, cum præsens est, vel per scriptum, quando non impeditur.

Fieri etiam potest, ut Iudex à quo breviorum terminum petendi apostolos præscribat, qui observandus erit. Nam licet prolongare 30. dierum spatium non possit, ut verior opinio vult, breviorum tamen præfixere nihil vetat. Et quia terminus sit præfixus succedit in locum termini à iure designati, eundem effectum parit, ut si neglectus fuerit, deserta censetur esse appellatio. *c. Ex insinuatione; o. hoc tit. Bald. in Practica pag. 104 n. 43. Pr. Ferrar. in for. appell. lo. cit. Wurmser. li. 1. tit. 24. obs. 2.*

IV. Sufficit quidem intra terminum sive à iure, sive ab homine constitutum, etiam ultima die Apostolos petere melius tamen, & consultius est in continenti, & simul cum appellatione petere. Nam si à definitiva sententia appellatum sit, Iudex à quo, petitis Apostolis non potest ulterius procedere, nisi prius refutatorios dederit, quamvis appellatio frivola esset. Si autem petiti non fuerint apostoli, & frivola appellatio est, ulterius procedere potest.

Limita, nisi interpositum sit compromissum. Tunc enim tempus in suspensio stat, donec arbitrium fuerit fixatum.

V. An par sit necessitas in appellatione extrajudiciali apostolos petendi à nonnullis merito dubitatur? Equidem non esse necessitatem, quando non à Iudice appellatur, sed à parte, facile concessero. Quis enim daret? At quando à Iudice extrajudicialiter procedente appellatur, omninò petendi sunt, quia dandi illos necessitate Iudex constringitur. Quin etiam in priori casu petere tutius est, conditionaliter saltem, si quisquam est, qui dare eos possit. *Glo. in r. ut super hoc tit. Maranta Par. 6. Act. 2. num. 216. Scaccia q. 13. ar. 2. num. 32. Vallens. de appell. §. 10. Ph. l. Francus in c. Bo. nem. hoc tit. Wurmser. l. 2. tit. 19. obser. 2. Corvinus in Aphorism. h. t. Treutler. Volum. 15. Disp. 33. num. 8.*

§. 9.

De tempore prosequenda appellationis.

I. Interponenda appellationis tempus ex communi sententia diximus esse decendium: introducenda vero apud Iudicem appellationis non est certum, & commune omnibus in iure constitutum, sed à Iudice à quo, determinandum est. Verumque autem continuum, & accuratè servandum est. Iam tempus prosequenda appellationis coram Iudice ad quem, pro primo fatali annus est; Impedito conceditur biennium, idque secundum fatale appellatur. *Auth. Ei qui. C. de temp. appellat. c. Ex ratione. hoc tit. Clement.*